

DE KRACHT VAN EEN BIDDENDE MAN

Inhoud

Een woord van Michael 7

De kracht 11

1. Haar man 29
2. Haar geest 44
3. Haar emoties 51
4. Haar moederschap 59
5. Haar stemmingen 71
6. Haar huwelijk 79
7. Haar onderdanigheid 91
8. Haar vriendschappen 99
9. Haar prioriteiten 108
10. Haar uiterlijk 117
11. Haar seksualiteit 125
12. Haar angsten 134
13. Haar doel 143
14. Haar vertrouwen 152
15. Haar bescherming 160
16. Haar verlangens 169
17. Haar werk 177
18. Haar bevrijding 183
19. Haar gehoorzaamheid 195
20. Haar toekomst 204

Een woord van Michael

Geef het maar toe, mannen: wanneer wij in het huwelijksbootje stappen, nemen we onze ervaringen, gewoonten, karaktertrekken, herinneringen, vooroordelen en ambities mee. Plotseling zijn we levenslang verbonden aan een vrouw die ook haar ervaringen, gewoonten, karaktertrekken, herinneringen, vooroordelen en ambities meeneemt in het huwelijksbootje. Voortaan zullen we moeten praten met elkaar, compromissen sluiten, elkaar gelijk geven, en niet alleen aan onszelf denken. Dat is echt geen eenvoudige opdracht. God moet wel een sterk gevoel voor humor hebben. Of anders een verlangen om ons voortdurend te laten groeien. Of misschien beide wel.

Het is Gods bedoeling dat het huwelijk ons volkomen voldoening schenkt. Maar dan moeten we wel levende voorbeelden zijn van de liefde van Christus. Hoe een man met zijn vrouw spreekt, hangt af van de manier waarop hij met zijn hemelse Vader spreekt. Als wij voor onze vrouw bidden, werkt dat iets uit. God luistert altijd. Hij heeft aandacht voor elk woord. Ja, de God van het heelal heeft een luisterend oor voor ons, en in Hem kunnen we bommen onschadelijk maken die de vijand gelegd heeft om te vernietigen wat God heeft samengevoegd.

Zijn er dingen die we graag in onze vrouw veranderd zouden zien? Als we daarvoor bidden, nodigen we God uit om grote dingen in ons leven te doen. Zonder gebed hangt het succes van ons huwelijk af van onze eigen wijsheid en inspanningen. Maar wat een bron van succes boren we aan, als we bidden! We zien

niet alleen dat de gebeden voor onze vrouw verhoord worden, maar ook dat er iets gebeurt in onszelf.

In mijn huwelijk met Stormie heb ik telkens weer wonderlijke gebedsverhoringen meegemaakt. Ik heb niet alleen gezien hoe ze beschadigingen uit haar verleden te boven kwam, maar ook hoe haar leven gespaard bleef toen er plotseling medisch ingegrepen moest worden, en hoe ze opbloede als schrijfster, en nog veel meer. Hoe beter ik begrijp dat mijn gebeden mijn vrouw helpen, hoe beter ik begrijp dat God die gebeden gebruikt om mijn geloof op te bouwen, terwijl Hij ondertussen ook mij verandert en zegent.

In dat vertrouwen, namelijk dat God de gebeden van een man voor zijn vrouw verhoort, beveel ik dit boek bij u aan. Ik weet zeker dat het u goed zal doen. Ik heb voor mijn vrouw gebeden terwijl zij het schreef.

Michael Omartian

Wie een vrouw vond,
heeft iets goeds gevonden
en de gunst van de Heer verworven.

SPREUKEN 18:22

De kracht

Dank u wel, meneer, dat u dit boek leest. Ik ga er niet vanuit dat uw vrouw een pistool tegen uw hoofd zet en u dwingt om dit te doen. Als het wel zo is, zeg haar dan dat ze dat pistool wel weg kan doen, omdat u toch wel van plan bent verder te lezen.

Ik meen beslist niet de wijsheid in pacht te hebben, maar ik acht het heel goed mogelijk dat u in een van de volgende categorieën valt. Kijk zelf maar of iets van wat hier staat op u van toepassing is:

1. U hebt dit boek zomaar gevonden op uw lievelingsstoel, op de vloer naast de ladenkast, op het kussen aan uw kant van het bed, in uw diplomatenkoffertje of lunchpakket of gereedschapskist, op de stoel voor in de auto waarmee u naar uw werk gaat, of boven op uw bureau, werktafel of afstandstandsbediening voor de tv.
2. Uw biddende vrouw heeft dit boek voor u gekocht, om te voorkomen dat u zich ooit weer schuldig voelt over het feit dat u te weinig voor haar bidt.
3. U hebt dit boek zelf gekocht, omdat u allang uw vrouw vooruit wilde helpen door voor haar te bidden, maar u wist niet goed hoe u het moest aanpakken.
4. U hebt al een hele tijd verlangd naar zinnige, blijvende veranderingen in uw vrouw, in uzelf en in uw huwelijk, en u hoopt dat dit boek zal helpen.
5. U bent al een vriendelijke, bedachtzame, liefhebbende, bid-

dende man, maar u blijft op zoek naar nieuwe en nuttige manieren om uw vrouw nog meer te zegenen.

6. Een vriend heeft dit boek aanbevolen en, ook al bent u sceptisch, u wilt toch wel eens proberen of er iets goeds uit kan voortkomen.
7. Uw leven loopt gevaar, en u vindt het lezen van dit boek maar een kleine prijs voor het redden van uw leven.

Hoe het ook zij, ik heb respect voor u. Ik neem mijn petje voor u af. Het lezen van dit boek is de moeite waard; u zult er geen spijt van krijgen.

Waarom zij en niet hij?

Nu vraagt u zich misschien af: ‘Waarom schrijft Stormies man dit boek niet?’ Het antwoord is eenvoudig. Hij is net als u. Hij heeft het druk: reizen, bezoeken, werken, geld verdienen, eten, golfen, sportwedstrijden kijken op tv. Bovendien heeft hij een chronisch gebrek aan geduld als er iets geschreven moet worden. Het is niet zo dat hij niet bidt. Natuurlijk doet hij dat. Maar hij is een man van weinig woorden als er gebeden moet worden. (Maar als de Chicago Cubs aan het verliezen zijn, praat hij honderd uit.) Eerlijk gezegd, hij heeft altijd één antwoord klaar wanneer mensen hem vragen: ‘Waarom schrijf jij dat boek niet: *De kracht van een biddende man*?’

‘Als ik het zou schrijven,’ zegt hij zonder veel omhaal, ‘zou het een brochure worden.’

Met dubbele regelafstand.

En veel plaatjes.

Dat het een brochure zou worden, kan me niet zoveel schelen. Dat hij weinig woorden gebruikt, is niet belangrijk. Als ik maar weet dat hij bidt. De gebeden van een man voor zijn vrouw hoeven niet lang en gedetailleerd te zijn. Korte, doel-

gerichte gebeden zijn ook krachtig. Dat komt omdat God de man autoriteit in de hemelse gewesten heeft gegeven. Maar of zijn gebeden worden verhoord, hangt af van de manier waarop hij met die autoriteit omgaat. (Daarover meer in het volgende hoofdstuk.)

Door het succes van mijn boek *De kracht van een biddende vrouw* kreeg ik de gelegenheid om heel Amerika door te reizen en duizenden vrouwen toe te spreken; met honderden van hen heb ik persoonlijke gesprekken gehad, in elke stad die ik bezocht. Ik hoorde van hun diepe verlangen naar een betere relatie met hun man. Ze wilden graag dat hun huwelijk een succes zou worden, en een bron van voldoening en blijdschap zou zijn voor alle betrokkenen. Wat mij zo bemoedigde, was dat deze vrouwen heel fijne gebedsverhoringen hadden meegemaakt, toen ze hadden geleerd voor hun man te bidden zoals God het wilde.

In brieven en gesprekken hebben deze vrouwen mij heel vaak gevraagd *De kracht van een biddende man* te schrijven. Ik dacht daar verder niet echt over na, totdat ook mannen mij dezelfde vraag begonnen te stellen.

‘Wanneer ga je nu eens *De kracht van een biddende man* schrijven?’ vroegen mannen mij telkens weer.

‘Zou je het echt lezen, als ik het schreef?’ was mijn tegenvraag dan.

‘Jazeker!’ verzekerden ze mij stuk voor stuk. ‘Ik *wil* wel voor mijn vrouw bidden, maar ik weet niet hoe.’

Het verbaasde me dat ze allemaal hetzelfde antwoord gaven, en ik werd geraakt door hun eerlijkheid en oprechtheid.

Toen ik mijn man, Michael, vertelde dat zoveel mannen en ook biddende vrouwen die wens hadden, stelde hij onmiddellijk voor dat *ik* dat boek zou schrijven. En hij bleef gewoon tv kijken.

‘Denk je niet dat *jij* dat boek eigenlijk zou moeten schrijven?’

vroeg ik. Hij keek me aan en op zijn gezicht zag ik dezelfde uitdrukking die ik ook altijd zie wanneer ik hem vraag met mij te gaan winkelen.

‘Nee, jij bent schrijfster. Ik ben musicus,’ zei hij vastberaden. Op de hem kenmerkende wijze wijdde hij niet meer dan een paar woorden aan een onderwerp waarover hij niet verder wilde doorpraten – vooral niet als hij juist naar een honkbalwedstrijd zat te kijken.

‘JA, VOORUIT! KOM OP!’ schreeuwde hij, terwijl hij van de bank overeind sprong.

Ik wilde net de kamer uit gaan, toen ik me realiseerde dat hij niet tegen mij schreeuwde, maar tegen een van die Chicago Cubs die net op het eerste honk was aangekomen.

‘Het voorwoord dan? Wil je dat niet schrijven?’ vroeg ik, toen hij weer was gaan zitten.

‘Ja hoor!’ antwoordde hij, zonder de tv uit het oog te verliezen. ‘STOP! NEE, NEE! STOMMELING!’

Ik wist niet goed hoe ik moest reageren.

Toen keek hij mij aan en zei: ‘Die scheidsrechter is een stommeling! Die jongen was al binnen!’

Opgelucht dat dit karakteroordeel niet op *mij* sloeg, ging ik nog even door met het gesprek.

‘Oké,’ zei ik, ‘kun je me dan een lijst geven met alle keren dat je voor mij gebeden hebt en dat God je gebeden verhoord heeft?’

‘Nu niet,’ zei hij. ‘Dat doe ik straks wel, tussen de zevende en achtste slagbeurt.’

‘Ik bedoel: ergens in de komende paar *maanden*,’ legde ik voorzichtig uit.

‘JA, JA! PRACHTIG! SCHITTEREND!’ schreeuwde hij uit alle macht. Toen keek hij mij aan en zei: ‘Zei je iets?’

‘Ja. Wil jij voor me bidden als ik dat boek schrijf?’

‘Nu niet. Straks, tussen de zevende en achtste slagbeurt.’

‘Ik bedoel in het komend jaar.’

‘Hm-hm.’

‘Betekent dat ja?’ vroeg ik.

‘Hm-hm,’ antwoordde hij.

Dus met de enthousiaste ondersteuning van mijn man en de bemoediging van veel mannen en vrouwen ben ik unaniem gekozen tot de schrijfster van dit boek. Ik vat dat niet licht op, al die voorkeurstemmen. En ook al wilde mijn man het niet schrijven, hij zei wel dat hij er graag muziek bij wilde schrijven, als er ooit een musical van gemaakt zou worden.

Nog een goede reden om dit boek te lezen

Toen ik God vroeg of ik echt degene was die dit boek moest schrijven, of niet, deed ik nog een interessante ontdekking. Een van de belangrijkste redenen dat de Heer juist *mij* dit boek wil laten schrijven is, geloof ik, dat bepaalde gebeden voor uw vrouw misschien wel egoïstisch zouden overkomen, als de auteur een man was. Maar ik nodig u uit die gebeden te bidden, omdat ik zeker weet dat ze zowel uw vrouw als uzelf bijzonder tot zegen zullen zijn.

Een tweede punt is dit. Toen ik erover nadacht hoeveel mannen mij gevraagd hadden dit boek te schrijven, besepte ik dat – als ik een opiniepeiling had gedaan zoals in de aanloop naar de verkiezingen – ik ervanuit kon gaan dat de mannen met wie ik gesproken had een goede vertegenwoordiging waren van *alle* mannen. Met andere woorden: dat mijn opiniepeiling uw gedachten over dit onderwerp weergeeft.

En hoewel mijn man ervan afzag dit boek te schrijven, was hij wel bereid de muziek te componeren als er ooit een musical van gemaakt zou worden.

Hoe wij waren

In de eerste helft van de ruim dertig jaar dat Michael en ik getrouwd zijn, hebben we heel wat frictie en ellende beleefd, omdat we probeerden te handelen in het vlees, en niet in de geest. We hadden beiden een ideaalbeeld van de ander, en we wilden de ander ook zelf *omvormen* tot dat beeld, in plaats van erop te vertrouwen dat de kracht van God dat zou doen. Onze methoden om iets voor elkaar te krijgen hadden helemaal niet het gewenste resultaat. Michael gebruikte boosheid als een wapen om ons leven te beheersen, en ik reageerde daarop door me geestelijk en emotioneel terug te trekken.

Natuurlijk had ik mijn lievelingsgebed van drie woorden voor zulke situaties. U kent het wel. Dat is het gebed: ‘Verander hem, Heer!’ Maar God heeft dat gebed nooit verhoord. Geen enkele keer.

Op een keer stonden we weer eens pal tegenover elkaar, en toen kon ik het niet meer aan. Wanhopig smeekte ik de Heer om hulp. Toen drukte God mij op het hart dat, als ik bereid was in het gebed mijn leven voor Michael te geven, Hij mij zou gebruiken om van Michael de man te maken die Hij voor ogen had. Maar om dat te bereiken, moest ik toelaten dat God mij een nieuw hart gaf. Ik moest beginnen naar Michael te kijken met Gods ogen. Toen ik daarin toestemde en leerde voor Michael te bidden zoals God het mij liet zien, begon ik de oorzaak van zijn misplaatste boosheid te onderkennen.

Michaels moeder was nogal dominant. Ze wilde teveel de touwtjes in handen houden en was veel te streng voor hem. Ze verwachtte dingen van hem die ver boven zijn mogelijkheden, interesses, talenten, of Gods roeping voor zijn leven uitgingen. Zij wilde negens en tienens op zijn rapport zien. Maar hij was dyslectisch, al was dat toen nog niet bekend. Zij wilde dat hij arts werd. Hij was musicus. Zij wilde succes. Hij had moeite op

school. Zij begreep zijn probleem niet. En hijzelf ook niet.

Of het nu eerlijk was of niet, het was wel begrijpelijk dat zijn moeder zich zo opstelde. Haar familie kwam uit Armenië. De meesten van haar familieleden waren door het wrede, onderdrukkende Turkse leger vermoord. Haar eigen moeder, Michaels grootmoeder, was gedwongen toe te kijken hoe haar kinderen voor haar ogen werden gefolterd en vermoord, iets wat zo verschrikkelijk is geweest dat ik er hier niet verder over wil en kan schrijven. Nadat haar familie zo wreed was vermoord, vluchtte Michaels grootmoeder naar Amerika. Na verloop van tijd stichtte zij een nieuw gezin, en daarin werd Michaels moeder geboren.

De verschrikkelijke herinneringen aan wat er was gebeurd, en de gevaren en gevolgen van armoede, gebrek aan opleiding, en een minderheidspositie in een vijandig land tekenden Michaels grootmoeder voor het leven, en uiteindelijk Michaels moeder ook. Ze geloofden dat het van het grootste belang was dat je goed je best deed op school en hard werkte, om zo te voorkomen dat een dergelijke ramp zich ooit weer zou voordoen.

Het gevolg daarvan was dat ze zich schaamden voor ieder gezinslid dat het niet zo goed deed. Een carrière in de muziek was helemaal afkeurenswaardig, omdat ze meenden dat daar geen echte baan met toekomstperspectief in zat.

De economische depressie van de jaren dertig maakten de angsten van Michaels moeders alleen maar groter. Toen ze hem in de jaren daarna opvoedde, had ze het altijd over 'overleven', 'zekerheid', 'je best doen', 'prestaties' en 'de top bereiken'. Ze snapte niets van woorden als 'leermoeilijkheden', 'artistieke aanleg', 'talent voor muziek', of 'bijzondere roeping van God'. Ze dacht dat hij alleen maar moeilijk deed en niet wilde meewerken. Maar hij was gewoon wie hij was, en moest constant strijden tegen de gedachte dat het niet genoeg was.